

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Aamuseurat
sunnuntai 8.7.2012
Maria Siekkinen

Oletteko te aivan hulluja? -meiltä kysyttiin, kun kerroimme muuttavamme Hyvinkäältä Kurikkaan.

Kun ostimme tuvan tuntemattomasta, emme tiedäneet mitä kaikkea on edessä. Muutimme sekamelskan ja -sorrion keskelle, tuvan seinät olivat harmaat, piha kasvoi pajua, talokin näyttää tuolloin otetuissa kuvissa jotenkin alistuneelta. Hulluja varmasti olimme. Meillä oli kuitenkin intoa ja uskoa.

Nyt 4 vuotta myöhemmin voin istua kauniin kotini pihalla ja ihmetellä mitä kaikkea on tapahtunut.

Piha kukoistaa, talo hehkuu keltaisena ja kaikkialta voin osoitella aikaansaannoksiamme. Kaikki se on vaatinut paljon työtä. 4 vuotta sitten en osannut uskoa, että kaikki menisi näin hyvin. 4 vuotta myöhemmin, en voi käsittää, miten jaksoin.

Nyt jos eteeni annettaisiin samanlainen urakka, romahtaisin.

Tänä vuonna kaikki into tarttua toimeen oli poissa.

Minun kevääni ei tahtonut tulla.

Aurinkokin tuntui paistavan vain puoliteholla.

Muuttolinnut lauloivat vaimeasti, pienet elämän merkit jäivät huomaamatta.

Moni asia tuntui olevan sen esteenä.

Epävarmuus, ahdistus ja monenlaiset huolet kasaantuivat kuin valliksi minun ja elämää tihkuvan kevään väliin.

Ympärillä viivähti monta hyvántahtoista ja ystävällistä ihmistä, mutta toivotukset ja voitotukset kaikuivat onttoina. Lämpö ja valo jossain kaukana edessä eivät riittäneet lohduttamaan.

Kevät tuli kuitenkin ja muuttui jo orastavaksi kesäksi. Ja sitä myöten elämä tuntui hiukan kevyemmältä. Kun uusi tuntui jo heräävän ja alkavan kasvaa matto vedettiin taas alta.

Tapahtui väkivallantekoja, sekä kauempana että aivan lähellä, jotka koskettivat ja järkyttivät. Ne tapahtuivat tutuilla paikoilla, tutuille ihmisille, eikä niitä voinut selittää.

Heti ensijärkytyksen keskellä kuului myös puolin ja toisin vakavia puheenvuoroja, joissa etsittiin syyllisiä ja osoiteltiin sormella. Onttoja sanoja. Tietäväisiä ja yläpuolelle asettuvia.

Yhden poikkeuksista teki arkkipiispa, joka sanoi, että nyt ei ole aika etsiä syyllisiä vaan on aika pysähtyä vierelle, lohduttaa, olla olemassa. Olla olemassa kaikille niille, joita tapahtunut on satuttanut ja järkyttänyt. Nyt pitää olla aikaa.

Ajattelen, että sama malli sopii jokaiseen murhenäytelmään. Isoon ja pieneen, yksityiseen ja julkiseen. On aika pysähtyä ja jäädä vierelle. Tulevasta ei tiedä, nyt on tämä hetki.

Silloin kun voimia ei ole, eivät lohtua tuo tyhjät lauseet, jotka lupailevat:

”Kyllä se siitä”,

”Vielä kuule sä nouse”,

”Täytät vain tämän lomakkeen ja palautat sen tositteiden kanssa niin asia käsitellään 3 kuukauden

kuluessa”,

Vaikka valo saattaakin kenties vielä loistaa, ei lupailu tai edes lupaus riitä. Tarvitaan joku rinnalle. Pysähtymään ja viipymään. Jäämään.

Jeesus kohtasi hänen luokseen tulleet ihmiset heidän elämässään, kiireettä ja kuunnellen. Lomakkeista ei puhuttu, ei myöskään työryhmistä tai jonotusajoista. Turhia lupauksia ei annettu.

Viimeisen vuoden aikana tapahtuneet perhesurmat ovat järkyttäneet meitä. Ihminen joka voi päätyä tappamaan perheensä tai satunnaisia ohikulkijoita ei apua hakiessaan kaipaa onttoja lupauksia.

Kaikkein syvimpäänkin pimeyteen vaipunut tarvitsee rinnalleen jonkun toisen.

Mutta onko meistä kukaan valmis viipymään siellä, missä on kaikkein pimeintä? Viipymään vierellä, yhdessä odottamassa auringonnousua, josta ei ole mitään takeita.

Kaikkea tätä ei tietenkään pidä kaataa vain yksittäisten ihmisten niskaan. Tarvitaan myös niitä yhteiskunnallisia rakenteita, mutta hädässään apua etsiviä ihmisiä ei saa jonotuttaa tai pyöritellä pöydältä toiselle.

Tarvitaan taho, josta voi hakea apua ja saada sitä heti. Joka ei jätä yksin ja kehota täyttämään lomakkeita.

Tarvitaan ihmisiä. Tuntevia sydämiä, toisista välittäviä ja oman etunsa ohi ajattelevia ihmisiä. Tarvitaan yhteisöllisyyttä ja rakkautta.

Jeesus saa ja Jeesuksen pitää olla esimerkki jokaiselle kristitylle. Esimerkki rakastamisesta, rinnalle asettumisesta ja uhrautumisesta. Mahdoton seurata ja matkia, mutta yritettävä on. Aina uudestaan. Ja yksikin pimeästä ylös kavunnut ihminen on kaiken yrityksen arvoinen.

Eikä Kristus ole meille vain esimerkki vaan Kristus on meille kaikki.

Sillä mitä muuta meillä on? Ristille hylätty, syvimpään pimeyteen sukeltanut Kristus on läsnä siellä, missä kipu on suurin. Ei pimeyteen eksyneellä ole mitään muuta mihin tarrautua.

Ahdistetun ei tarvitse löytää tai tehdä ratkaisuja, vaan hän saa tulla kannetuksi ja hoidetuksi. Pimeyden keskellä meidät etsii ja kohtaa maailman toivo ja valo, Kristus itse. Lupaamatta mitään, ottaa ja hoitaa.